

Sygn. akt I C 1629/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 stycznia 2015r

Sąd Rejonowy w Oleśnicy I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSR Adrian Paluch

Protokolant Agnieszka Mazur

po rozpoznaniu w dniu 12 stycznia 2015r w Oleśnicy

sprawy z powództwa (...) z **siedzibą we W.**

przeciwko **J. B.**

o zapłatę

powództwo oddała.

Z/ - (...)

- (...)

12.01.2015r.

Sygn. akt I C 1629/14

UZASADNIENIE

Strona powodowa domagała się od pozwanego kwoty 3.971,74 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi do dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, że dochodzone nim roszczenie wynika z zawartej przez pozwanego umowy bankowej. Podała, że nabyła dochodzoną pozwem wierzytelność od (...) Bank S.A.

Pozwany nie wdał się w spór co do istoty sprawy i nie stawił się na terminie wyznaczonej rozprawy.

W tej sytuacji rozważenia wymagała kwestia, wydania wyroku zaocznego – zgodnie z dyspozycją art. 339 § 1 kc. Zgodnie bowiem z § 2 powołanego przepisu w takiej sytuacji przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie chyba, że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy, przedstawiona w cytowanym powyżej przepisie wątpliwość zaistniała, albowiem Sąd powziął wątpliwość co do prawdziwości przytoczonych w pozwie twierdzeń.

Z tych względów przeprowadzono postępowanie dowodowe i w jego wyniku ustalono następujący **stan faktyczny**:

W dniu 02.04.2014r. (...) Bank S.A. oraz (...) zawarły umowę sprzedaży wierzytelności.

Na mocy tej umowy strona powodowa nabyła pakiet wierzytelności opisanych w Załączniku nr 1A oraz Załączniku 1B do zawartej umowy.

Wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji zawiera tabelę, w której wymienia się numer umowy, datę jej zawarcia, pierwotną kwotę kredytu, imię i nazwisko, pesel, adres zamieszkania, kapitał odsetki i koszty. Dokument ten zawiera dane pozwanego.

Dowód:

- umowa sprzedaży wierzytelności k. 6-9;
- wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji k. 10.

W księgach rachunkowych strony powodowej znajduje się zapis, że: „fundusz, na podstawie swych ksiąg rachunkowych, oświadcza, co następuje:

W dniu 2014-04-02 Prokura (...) z siedzibą we W., nabył/a od S. (...) wierzytelność wobec dłużnika

B. J.

ul. (...)

56-416, G.

Zobowiązanie wynika z zawartej w dniu 2006-04-13 umowy pożyczki.

Wysokość zobowiązania dłużnika według stanu na dzień wystawienia niniejszego wyciągu wynosiła łącznie 3.971,74 zł (słownie: trzy tysiące dziewięćset siedemdziesiąt jeden złotych 74/100).

W tym:

- należność główna w kwocie 2.046,71 zł (słownie: dwa tysiące czterdzieści sześć złotych 71/100);
- odsetki w kwocie 1.925,03 zł (słownie: jeden tysiąc dziewięćset dwadzieścia pięć złotych 03/100)”

Dowód:

- wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego k. 5.

Pismem z dnia 22.07.2014r. strona powodowa wezwała pozwanego do zapłaty 4.245,29 zł pod rygorem wystąpienia na drogę sądową.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty k. 11.

Sąd zważył:

Żądanie jako nie wykazane należało oddalić.

Z dołączonych do pozwu dokumentów wynika, że strona powodowa:

- zawarła umowę sprzedaży wierzytelności z (...) Bank S.A. na podstawie której nabyła pakiet wierzytelności banku, wśród których - wedle elektronicznego załącznika do umowy cesji - znajduje się wierzytelność z umowy kredytu zawartej w dniu 2006-04-13 z pozwanym:

- w jej księgach rachunkowych ujęta jest wierzytelność wobec pozwanego, wynikająca z umowy pożyczki zawartej w dniu 2006-04-13 obejmująca kapitał w kwocie 2.046,71 zł, odsetki 1.925,03 zł:

- wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 4.245,29 zł pod rygorem skierowania sprawy na drogę sądową.

Natomiast strona powodowa nie przedstawiła żadnego dowodu odnoszącego się bezpośrednio do stosunku prawnego łączącego pozwanego z bankiem, w szczególności nie przedstawiła wskazywanej w pozwie z umowy pożyczki z dnia 13.04.2006r. Poddaje to w wątpliwość prawdziwość twierdzeń o istnieniu dochodzonej pozewm wierzytelności.

W orzecznictwie przyjmuje się, że „wynikające z art. 244 § 1 k.p.c. w zw. z art. 194 ustawy z 2004 r. o funduszach inwestycyjnych domniemanie zgodności z prawdą danych ujawnionych w wyciągu funduszu sekurytyzacyjnego należy ściśle wiązać tylko z tymi okolicznościami, które według przepisów szczególnych powinny być przedmiotem zapisów w księgach rachunkowych prowadzonych przez fundusz sekurytyzacyjny. Wyciąg z ksiąg funduszu nie może zawierać innych danych ponad te, które ujawniane są w samych księgach rachunkowych według przepisów ustawy z 1994 r. o rachunkowości i przepisów wykonawczych do tej ustawy. Dane ujmowane w księgach rachunkowych funduszu oraz wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód jedynie tego, że określona kwota wierzytelność jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia, np. cesji wierzytelności. Dokumenty te potwierdzają więc sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności. Nie stanowią one jednak dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności oraz istnienia i wysokości nabytej wierzytelności. Okoliczności te, w razie ich kwestionowania przez stronę przeciwną, powinien wykazać fundusz odpowiednimi dowodowymi, zgodnie z ciężarem dowodu wynikającym z art. 6 k.c.” (zob. wyrok z dnia 13.06.2013 r., V CSK 329/12, Lex nr 1375500).

Z powyższego wynika zatem, że zaferowany przez stronę powodową dowód na okoliczność „istnienia, wysokości oraz wymagalności roszczenia”, w postaci wyciągu ksiąg rachunkowych strony powodowej, stanowi w swej istocie jedynie oświadczenie strony powodowej, że określona wierzytelność jej przysługuje. Nie jest to wystarczające do wykazania istnienia wnioskowanej do udowodnienia okoliczności (istnienia zobowiązania, którego stroną byłby pozwany).

Podkreślić raz jeszcze należy, że wyciąg z ksiąg rachunkowych powódki stanowi jedynie dowód tego, że określona w nim kwota wierzytelności jest wpisana w jej księgach rachunkowych. Nie dowodzi zaś istnienia samego zobowiązania.

Brak dokumentu źródłowego (umowy), z którego wynikałoby, że to pozwany w niniejszej sprawie, był stroną umowy zawartej z bankiem, nakazuje uznać dochodzone pozewm roszczenie za nieudowodnione (art. 6 k.c.).

Reasumując zatem stwierdzić należy, że skoro w sprawie nie zostały wykazane elementy dotyczące istnienia pierwotnego stosunku prawnego łączącego pozwanego z bankiem, zaś samo tylko oświadczenie strony powodowej, co do istnienie przysługującego jej względem pozwanego roszczenia, jest niewystarczające do stwierdzenia dochodzonego pozewm roszczenia, to tym samym dochodzone w niniejszej w sprawie żądanie należało oddalić.

Nie od rzeczy będzie też dodać, że samo powołanie w pozwie daty umowy bankowej, która miała być zawarta przez pozwanego w żaden sposób nie identyfikuje tej umowy w zakresie wymagalności roszczenia i jego wysokości. Nie sposób zatem akceptować sytuacji, w której podmioty gospodarcze, o znacznej pozycji rynkowej, zawierają umowy przenoszące przysługujące im jakoby wierzytelności, posilując się wyłącznie składanymi przez siebie oświadczeniami i na tej podstawie oczekują wydania im tytułów egzekucyjnych. Brak dokumentów źródłowych nie pozwala też na ewentualną późniejszą ocenę, czy dochodzone innym pozewm roszczenie nie jest tożsame z roszczeniem wykazywanym w danej sprawie. To zaś nie pozwala na akceptację praktyki wydania orzeczeń uwzględniających pozew wyłącznie w oparciu o twierdzenia samego wierzyciela.

Mając to wszystko na względzie orzeczono jak w sentencji.